

álom az autópályán

Ciklus, I. rész

Berlinből

ahogy hajnalodott
hajlongott
az utak fölött az ég
elhajlott bennem is
minden elképzelés

úgy mentem volna
hátra se nézve
még ha ott is
álltál volna mögöttem
nézve csattogó
lépteimet
ha ki is szakadnak
szívem vitorlás billentyűi
úgy mentem volna

éjjel
az autóba ülve
még éreztem a számban
a fogpaszta ízét
Berlin hánykolódott
a hideg esőben
számláltam
mit felejtettem

el bepakolni
mi maradt ott
a lakásban
sírni sem tudtam
utáltalak
mert hazaviszel

*

utazni annyi
mint elébe menni
a halálnak

a határ után bárhol
meghalhatok
messze anyámtól
(mintha az bármit is
változtatna ha anyám
közelében halnék meg)

*

az autópálya szélére
csipkézett
összes benzinkúton
megállunk
hazafelé
te a kerekekre lépsz
nézed süllyednek-e
én a kirakatban
bámulom magam
a leizzadt szemfestéket
törlöm az ujjammal
a szemhéjamról

minden századik
kilométer után
kávét iszunk
autók zúgnak el
mellettünk kattognak
a betonlapok

forrasztásán
a kerekek
a cseh
autópályán

*

közel hajoltunk a délutánhoz
a lábam közt átfűjt
a szél
ujjaddal szálanként húztad ki
hajszálaimat a számból
ásítottam
az autópálya kávézójában
elfogyott a cukor
hallgattuk
a cseh autók kerekei
hogyan pattognak
nem mertem az arcodat
nézni

*

az autópálya szélén
kiterítve fekszek
mint nyáron az árnyék
próbálom ropogásra
süttetni a bőrömet
Berlinből hazafelé
lebarnulok
egy benzinkúton
a biztonsági öv alatt
hazáig fáj a vállam

*

testemen az erek
turistavonalak
jelzik
hogyan merre menjenek az
idegen kezek

amíg te meg nem
érkezel
és egyetlen lassú
mozdulattal
le nem zárod mindet

A repülő

hogyhogy
nem zuhant le
velem az a repülő
bennem azzal a
súlyos ólommal
kivarrt szívemmel
amit mutogatni
vittem
Stockholmba

*

a levegőben
pont a Balti-tenger felett
ha kinézel az ablakon
felhővakságot kapsz

anyám szerint nem jó az
ha az ember
védtelenül közel
kerül az éghez

*

a szívem
már akkor elkezdett
repedni mikor a cipzárt
húztam be a kofferen
éreztem azt
a lomhán táguló rést:
nyílik
válnak el egymástól
a rostok

reped pukkanva
a szívburok

vékony vonal
egy szárnalmas csík
osztja kettőbe a szívemet
aminek
pont olyan színe van
mint a marhák szívének

*

Stockholmban
szoros sorokban
állnak az autópályánál
a szép
hosszú lábú nyírfák
mint gyufaszálak
a fényben
vagy katonák
kivégzés előtt
tűrik a napfényt
még ha
bele is szúr minden
tarkóba

Tångagärde

csak tettem zsebre
a földről felszedett kavicsokat
nem volt más emlékre
pénzem
csak ezek a
kutyák pisilte
kavicsok
húzták a zsebeimet
belülről egészen
összementem

*

négy napig
folyton mosolyogtam

pedig
fájt mindenem
beakadtak a lélegzetek
a bordáim közé
úgy éreztem
tényleg:
kilyukadt a szívem
míg vigyorogtam
csak úgy
patakzott a vér belőle
öntötte el belül
az egész testemet
nem volt elég hely
kezdett túlcsondulni a testemen
kipirosodott az arcom
féltem kinyitni a számat
nehogy kibuggyanjon rajta
összepréselt ajkakkal mosolyogtam
egészen fehér lettem
a blúzom tapadni kezdett
a mellkasomra látni véltem
véres flekket
a nadrágom
szárán végigcsordogált
lefelé a cipőm körül
vörös tócsák keletkeztek
szédülni kezdtem

a tornácon pokrócba csavartak
kávét adtak és szíverősítőt
ahogy lenyeltem olyan volt mintha
nem is a gyomromba folyt volna az ital
hanem rögtön a mellkasomba
úgy éreztem a pokrócom is foltos
zsibbadni kezdett a két kezem
a csészébe kapaszkodtam
csak arra tudtam figyelni

hogy a cigarettám elérjen
a számhoz aztán
távolodjon el
hogy lássam
a rúzsoltok helyén
marad-e vérlenymat

mint egy
befejezhetetlen vágás
a végére egészen megszoktam
a fáradást

könnyebb lett a testem
egyre sekélyebb lábnyomokat
hagytam magam után

Arlanda

mire a reptérre értem
kiürültek az ereim
álltam a boltok fényében
vettem három zacskó
sós gumicukrot
amit a svédek úgy szeretnek
amit csak a svédek szeretnek

ahogyan a pénzemért nyúltam
a két kezembe visszajött
az a remegés
amit rejtteni szerettem volna
hogy ne lássa senki
honnan jövök ne
legyen gyanús: én csak úgy
itt vagyok
mintha bárki is figyelt volna
rám

a bolt előtt elővettem
az útleveletem és megnéztem

benne van-e még
a tartózkodási engedélyem
hátha kifakult kiszakadt
kapaszkodtam abba a meggyűrt
bordó útlevelebe
mintha csak az tarthatna meg
egyensúlyomban

Papírba csavarva

csomagolópapírba csavarva
tartom az ágy alatt
a stafíromat
csészéket tálkákat
poharakat
el ne törjenek
majd ha lesz lakásom
legyen mit szétrakni

néha kicsomagolom
és nézem őket
próbálom elfelejteni
mennyi idő kell még
a kicsomagoláshoz

csak a várakozást ismerem
így vagyok otthon
ebben a várakozásban
csomagolópapírba
csavarva